

Déjame respirar . . .

El barroc musical valencià en el context hispànic i internacional

Harmonia del Parnàs, Mariví Blasco, tiple. David Antich, flautes de bec.

Josetxu Obregón, violoncel. Marian Rosa, clavecí i direcció.

El galán que ronda las calles Tornada – Cobles – Tornada	Joan Bta. Cabanilles (1644-1712)
Huye con ella	Manuel Ferreira (ca.1670-ca.1727)
Dansa del pistolet i cadena	Anònim
Inmenso Dios mío Introducció – Tornada – Recitat – Ària	Pere Rabassa (1683-1760)
Hasta cuándo admiración	Emmanuel Gònima (1712-1792)
Si la robusta llama Recitat – Ària	José Pradas Gallén (1689-1757)
Sonata X (Essercizii musici, 1740) 1. Adagio-Allegro 2. Larghetto 3. Vivace	Georg Ph. Telemann (1681-1767)
Reina prodigiosa	Francisco H. Illana (ca.1700-1780)
Suene la ronca trompa Recitat – Ària	José Pradas Gallén (1689-1757)

Déjame respirar... diu, entre sospirs, un dels versos de la cantata de Pere Rabassa "Inmenso Dios mío", mostrant la gran unió de la música i el text en la música barroca d'àmbit hispànic i una evident coherència amb la teoria dels afectes que encara persisteix en els primers anys del Set-cents. Aquest ha estat el títol escollit per presentar un programa que ens endinsarà en un barroc musical valencià emmarcat en el context hispànic i internacional (amb la sonata de Telemann), açò és, presentat al costat d'algunes obres alienes al nostre patrimoni que en permeten comparar una qualitat artística que, com es podrà constatar, res té a dir. Es realitzarà en aquest concert un viatge no sols en el espai sinó també en el temps, que ens transportarà des dels primers anys del segle XVII, amb la *Dansa del pistolet i Cadena* (una de les nostres poques peces instrumentals conservades, a l'actualitat, a la Catedral de València) fins les primeres dècades del XVIII, oferint una selecció significativa d'obres vocals i instrumentals representatives i properes al nostre patrimoni musical valencià.

Al costat de les composicions dels ja reconeguts José Pradas o Pere Rabassa, tots dos mestres de capella de la seu metropolitana llewantina en la primera meitat del segle XVIII, es donen a conèixer obres d'alguns compositors propers, com es el cas de Gònima, o Ferreira, un músic especial per quant no va desenvolupar la seua carrera musical en l'àmbit eclesiàstic com era comú a l'època sinó en el profà, concretament dins d'una companya d'òpera i del qual es mostra, precisament, una de les àries de la seua òpera "El mayor triunfo de la mayor guerra" de 1710. Així mateix, aquesta nit s'ofereix per primera vegada en temps moderns en concert, l'ària de qui fora mestre de capella del Patriarca (València), Francisco Hernández Illana.

Per últim, cal assenyalar que el fet de començar amb "El galán que ronda las calles" respon a la mirada que em volgut dedicar al gran organista i compositor valencià Joan Bta. Cabanilles, a qui cal recordar especialment durant aquest any en el 300 aniversari de la seva mort (1712-2012) donant a conèixer la seua escassa però interessantíssima producció vocal essent l'obra ací escollida, l'única que s'ajustava a la plantilla hui utilitzada.

Marian Rosa Montagut

Harmonia del Parnàs es membre fundador de l'Associació GEMA (Grups Espanyols de Música Antiga), Harmonia del Parnàs interpreta obres anteriors al 1800 amb instruments i criteris històrics, respectant les particularitats estètiques i teòriques de cada lloc i període concret. El seu repertori, escollit a partir de la recerca musicològica de fonts musicals i documentals d'arxius i biblioteques de tot el mon, recull diferents gèneres i autors hispànics dels segles XV al XVIII, essent les seues interpretacions el resultat d'un estudiat exercici d'equilibri entre la musicologia històrica i la creativitat musical.

Harmonia del Parnàs ha estat convidada per importants festivals, institucions i auditoris com, entre altres, el Festival Internacional de Música Sacra de Tortosa, el Festival Internacional de Música Antiga i Barroca de Peñíscola, el Auditori i Palau de Congressos de Castelló, el Cicle de Música Sacra del Desert de les Palmes de Benicàssim, la Institució "Milà i Fontanals" (Barcelona) del Consell Superior d'Investigacions Científiques, el Cicle de Música Sacra "In excelsis" de Sagunt, la Universitat de València, el cicle "Música al Convent de les Agustines" de Dénia, el Festival Medieval de Elx, la Biblioteca Nacional de Catalunya, el cicle "Cantate Mariæ" de la Diputació de Castelló, el Octubre CCC (València), etc. Harmonia del Parnàs ha recuperat, interpretant per primera vegada en concert públic en temps moderns, més d'una dotzena de *villancicos* i algunes obres litúrgiques de Josep Escorihuela (Morella – Castelló–, 1674; Tortosa –Tarragona–, 1743), una considerable i representativa mostra de la producció castellana i llatina de José Pradas Gallén (Villahermosa del Río –Castelló–, 1689-1757), així com un nombre significatiu de composicions de Pere Rabassa (Barcelona, 1683; Sevilla, 1767) entre les quals cal destacar, per la seua magnitud, el Requiem "per a exèquies reials", escrit per a 8 veus i orquestra. Entre els últims treballs de recuperació de patrimoni

musical hispànic d'Harmonia del Parnàs, destaca la seua interpretació per primera vegada en concert públic en temps moderns, de l'òpera de Manuel Ferreira "El mayor triunfo de la mayor guerra" en el marc del XV Festival Internacional de Música Antigua y Barroca de Peñíscola (agosto 2010). Els enregistraments d'Harmonia del Parnàs recullen part de l'esmentat repertori en treballs com "Arda el Ayre" (la mà de guido, 2005), "Requiem" (la mà de guido, 2006) o el monogràfic de José Pradas Gallén "La tierra llora afligida" editat en la col·lecció discogràfica "Patrimoni Musical Valencià" de la Generalitat Valenciana (2008) i nominat als PREMIS DE LA MÚSICA 2008 en la secció de "Millor Intèrpret de Música Clàssica". Des d'abril de 2009 Harmonia del Parnàs realitza un treball conjunt amb el Centre d'Investigació i Difusió Musical TEMPUS (València), amb el que crea un nou segell discogràfic propi (TEMPUS) per a editar futurs treballs, essent el primer d'ells el CD "Salve Regina" que ofereix els resultats de les últimes recerques musicològiques d'aquest centre. Marian Rosa Montagut és la directora d'aquesta agrupació creada en 2003.

Mariví Blasco, soprano. Natural de València, estudia piano, oboè i cant en el conservatori José Iturbi de dita ciutat, al mateix temps que obté la llicenciatura de Psicologia i forma part de la "Unión Musical de Yátova", grup guardonat en diversos certàmens internacionals, on toca l'oboè durant una dècada. Completa la seua formació musical assistint a classes magistrals de cant impartides per prestigioses veus internacionals, com Victoria de los Ángeles, Marta Almajano, Elena Obratsova, M^a Ángeles Peters, Ana Luisa Chova, Robert Expert, Josefina Arregui, Isabelle Poulenard, Anatoli Goussev i Daniel Muñoz.

En allò referent a la seua trajectòria com a soprano, destaquen les seues col·laboracions amb importants agrupacions nacionals i internacionals, com Europa Galante (Fabio Biondi), L'arreggiata (Christina Pluhar), La Fenice (Jean Tubèry), "B'Rock" (Frank Agsteribbe), Orquesta Barroca de Sevilla (Mónica Hugget), Ensemble ELYMA (Gabriel Garrido), R.C.O.C. (Juan Bta. Otero), Camerata Iberia (Juan Carlos de Mulder), La Correnta (Juan Carlos Rivera), Ensemble Pian&Forte (Antonio Frigé), Accademia del piacere (Fahmi Alqhai), Hippocampus (Alberto Martínez), Harmonia del Parnàs (Marian Rosa), La Hispanoflamenca (Bart Vandewege), Música Ficta (Raúl Mallavibarrena), Forma Antiqua (Aaron Zapico), Speculum (Ernesto Schmidt), Capella de Ministrers (Carles Magraner) i Vespres d'Arnadí (Pere Saragossa), amb els quals ha actuat, entre altres llocs, en La Maestranza i el Teatre Lope de Vega de Sevilla, el Teatre Reial i l'Auditori Nacional de Madrid, el Palau de la Música i el Palau de Les Arts de València, el Teatre Arriaga de Bilbao, el Festival Mozart de La Coruña, el Petit Palau de Barcelona, el Teatre Metropolità de Medellín, la Salle Gaveau de París, el Teatro dei Rozzi de Siena o el Castello Sforzesco de Milán. Així mateix treballa habitualment amb intèrprets de la talla de Lorenzo Ghielmi (orgue), Juan Carlos de Mulder (llaüt i vihuela), Antonio Frigé (clave) i Juan Carlos Rivera (guitarra barroca).

Ha participat en l'enregistrament de més d'una dotzena d'importants treballs, com per exemple, el "Requiem por la infanta doña Bárbara de Braganza" de José de Nebra (Estil Concertant), dos monogràfics de Juan Bautista Comes (Victoria Musicae), "Concerto di Trombe" (amb Gabriele Cassone i Enrico Onofri), l'òratori "La forza del Divino Amore" de Bernardo Gaffi (Ensemble Pian&Forte) en el paper principal de Santa Teresa de Jesús, "Insólito estupor" (Forma Antiqua), "Arda el ayre" i "Salve Regina" (Harmonia del Parnàs), l'òpera "Artaserse" (Real Compañía de Opera de Cámara), o "Le lacrime di Eros" (Accademia del piacere), disc que ha rebut el premi Prelude Classical Music Award 2009 a la millor gravació internacional en la categoria Early Baroque.

Marian Rosa Montagut, direcció. Natural de Benifaió, inicia en esta localitat valenciana la seua formació musical amb el clarinet i el piano, rebent les primeres lliçons de solfeig del seu pare. Després d'uns anys compaginant els estudis universitaris (Llicenciatura en Filosofia, Universitat de València 1994) i els musicals (Professora de Piano, Conservatori Superior de València 1993), s'especialitza en música antiga i barroca, finalitzant els estudis

superiors de clavecí amb J. L. González Uriol en el Conservatori Superior de Música de Saragossa. Ha estudiat clavicèmbal amb Albert Romaní i Eduard Martínez, assistint a cursos de perfeccionament, entre altres, amb J. Ogg, R. Alesandrini, W. Jansen i E. López Banzo. Interessada per la direcció coral, assisteix a cursos impartits per J. R. Gil-Tàrrega, V. Negreiros i M. Smith, entre altres.

Fundadora d'Harmonia del Parnàs és la clavecinista i directora d'aquesta agrupació amb la qual ha enregistrat quatre CDs i col·labora, com a organista, clavecinista i directora, amb altres agrupacions especialitzades en concerts i enregistraments. La pràctica musical en el camp de la música antiga la porta a sentir una profunda inclinació per la musicologia històrica, i després de obtindre el D.E.A. del Doctorat en Musicologia de la Universitat Autònoma de Barcelona, està finalitzant la tesis sota la tutela del Dr. Antonio Ezquerro. Ha estat becada per la Generalitat de Catalunya en diverses ocasions: Beca FI (quatre anys) en el Departament de Musicologia de la Institució "Milà i Fontanals" –Barcelona– del Consell Superior d'Investigacions Científiques, tres beques per a realitzar estades a l'estranger (Frankfurt, Londres-Cambridge i Roma), etc. En 2006 guanya per concurs públic un contracte de tècnic del Ministeri de Ciència i Tecnologia en el marc del projecte I+D "El fondo antiguo de música de la catedral de Barcelona conservado en la Biblioteca de Cataluña. Estudio de las fuentes y recuperación patrimonial. 2: El repertorio en lenguas romances". Forma part de l'equip de recerca de diferents projectes del Ministeri i la Generalitat, per a treballar el repertori barroc de l'Antiga Corona d'Aragó en diferents arxius i biblioteques, i en 2009 guanya el premi-beca d'investigació de la Fundació Durán-Martí, que comporta la publicació d'un llibre, amb el projecte "Trajectòria i producció del Mestre de Capella Baltasar Sanz".

Des de fa uns anys compagina l'activitat interpretativa amb la recerca musicològica, publicant els resultats dels seus treballs en *Anuario Musical* (CSIC), *Diccionario de la Música Valenciana* (SGAE), *Cantad serafines. Tres villancicos de José Pradas* (Tritó-IVM), *Història de les Terres de l'Ebre* (Fundació Ilercavònia-urv), etc. En la seua faceta docent, estant en excedència com a funcionària de carrera del cos de Professors d'Educació Secundària (en les especialitats de Música i Filosofia) des de 2003, exerceix actualment com a professora de clavecí en el Conservatori Professional de Música de Torrent (València). Així mateix, és la directora del Centre d'Investigació i Difusió Musical TEMPUS, ubicat a València.